

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Martinem Bobákem ve věci

žalobce: **X. Y.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 3. 3. 2026, čj. CPR-1644-2/ČJ-2026-930310-V230,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (správní orgán I. stupně) uložila žalobci správní vyhoštění, jelikož na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (členské státy EU a smluvní státy) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu

nebyl oprávněn, a to konkrétně v období minimálně od 21. 2. 2025 do 9. 11. 2025¹ [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců)]. Dále stanovila dobu 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a zároveň dobu k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 téhož zákona [rozhodnutí z 10. 11. 2025, čj. KRPA-351797-15/ČJ-2025-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí)]. Žalobce se odvolal. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) žalovaná jeho odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Podání stran

2. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou. V ní namítal, že žalovaná porušila zásadu materiální pravdy a dále § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé. Nezohlednilo, že jde o jeho první porušení zákona, o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, jelikož od počátku řízení vzorně spolupracoval se správními orgány. Skutečnost, že tak činil až po odhalení svého protiprávního jednání, nesnižuje význam jeho sebereflexe. Zavázal se, že z ČR dobrovolně vycestuje. Neoprávněný pobyt trval od února do listopadu 2025, tj. po dobu, za kterou by standardně bylo možné uložit správní vyhoštění na 12 měsíců. Nadto správní orgány nezjistily přítěžující okolnosti. Z dokazování naopak vyplynulo, že k protiprávnímu jednání ho dohnala zoufalá životní situace. V důsledku ekonomické tísně hledal v ČR pracovní uplatnění.
3. Žalovaná ve vyjádření z 25. 3. 2026 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že v řízení nezjistila žádný osobní či humanitární důvod, pro který by nemohla žalobci uložit správní vyhoštění. Délku správního vyhoštění stanovila s ohledem na dobu, po kterou se žalobce na území zdržoval neoprávněně (cca 8 měsíců).

III. Posouzení věci

4. Dle soudu je žaloba včasná, přípustná a podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Přitom neshledal důvody, jimiž by se musel zabývat z úřední povinnosti [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. O věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup akceptovali; žalovaná výslovně a žalobce mlčky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplynulo, že hlídka cizinecké policie zajistila žalobce dne 9. 11. 2025 při pobytové kontrole cizinců. Kontrolou jeho cestovního dokladu zjistila, že tehdy neměl vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovaly k pobytu na území. Žalobce předložil také bulharské povolení k pobytu s platností do 24. 10. 2027, které ovšem dle Schengenského informačního systému (SIS) bylo platné pouze do 20. 2. 2025. Po tomto dokladu bulharské orgány vyhlásily pátrání. Z protokolu z 10. 11. 2025 plyne, že žalobce skutečně byl držitelem tohoto povolení k pobytu, ale bulharské orgány ho dne 20. 2. 2025 zrušily a prohlásily za neplatné.
7. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za přítomnosti tlumočníka. Z protokolu o výslechu z 10. 11. 2025 mj. vyplynulo, že žalobce je zdrav, s ničím se neléčí. Je svobodný a bezdětný.

¹ Pozn. soudu: Jde již o žalovanou korigovaná data, jelikož prvostupňový orgán počítal s dobou neoprávněného pobytu od 21. 2. 2025 do 10. 11. 2025. Hlídka cizinecké policie přitom žalobce zajistila již 9. 11. 2025 ve večerních hodinách.

Jeho otec a matka jsou v Uzbekistánu. Na území EU nemá žádné příbuzné. Jeho vycestování nikoho nezasáhne na soukromém či rodinném životě. Vycestuje dobrovolně. V Uzbekistánu mu po návratu nic nehrozí. Je to bezpečná země. Má tam akorát dluh. V ČR nic nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani zdravotní pojištění, ani jakékoli vazby. Z Kyrgyzstánu letěl do Turecka a pak přicestoval do Bulharska. Na území Schengenského prostoru vstoupil 7. 10. 2024. V Bulharsku měl pracovní vízum. Do ČR přicestoval 18. 3. 2025. V Českém Krumlově pracoval jako dělník v továrně, kde skončil asi před týdnem. Aktuálně se ubytoval v bytě na Letenském náměstí a v Praze zatím nepracoval. Uvedl, že v Uzbekistánu měl dluh, chtěl zde pracovat, než si vydělá na jeho splacení. Pak se plánoval vrátit. Jeho rodině shořel dům a musí žít v nájmu. Nevěděl, že jeho bulharské povolení k pobytu bylo zrušeno. Zároveň uvedl, že věděl, že v ČR může pracovat pouze na základě platného povolení k pobytu. O povolení nežádal. Konečně si požádal o delší čas k vycestování, asi o 30 dnů.

8. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování *přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. V posuzované kauze je stěžejní, že žalobce nijak nezpochybňoval svůj neoprávněný pobyt na území EU v období od 21. 2. 2025 do 9. 11. 2025, tj. ode dne, kdy mu bulharské orgány zneplatnily předchozí povolení k pobytu, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Domáhá se pouze příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění. Tvrdí, že správní orgány nedostatečně zohlednily další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu. Má za to, že přílehavější by bylo opatření v podobě vyhoštění na 1 rok.
12. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Přitom vycházel také z principu, že kvalita žaloby předurčuje hloubku soudního přezkumu. Soud se jistě nemohl zabývat veškerými aspekty posuzované kauzy, aniž žalobce na to které dílčí pochybení konkrétně poukázal.
13. Soud předesílá, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 nepřipouští správní uvážení. Naplní-li cizinec podmínky tohoto ustanovení, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V nynější kauze není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné je, že žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně. Správní orgány tedy měly splněny veškeré podmínky pro uložení správního vyhoštění. Nemohly postupovat jinak. Ani žalobce netvrdil nic, co by

vylučovalo jeho správní vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb v ČR nebo u existence pobytového titulu v jiném státě EU). Již jen proto se správní orgány u žalobce nemohly zabývat jinými mírnějšími opatřeními, neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců.

14. Délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, naopak podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil. Pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, a mnoho navazující judikatury].
15. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Zkoumaly jednotlivá kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to včetně délky uloženého správního vyhoštění. Délku správního vyhoštění stanovily na dobu 18 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci uložily správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu, skutečnost, že nelegální pobyt odhalila až pobytová kontrola, dále to, že žalobce svůj pobyt nenahlásil, ale také jeho prohlášení, že dobrovolně vycestuje (které se dosud nepotvrdilo).
16. Pro soud je rozhodující, že žalobce nelegálně pobýval v ČR v délce přes 8 měsíců. Doby jeho neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, zjevně ukončila až pobytová kontrola, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalobce sice přicestoval do Schengenského prostoru oprávněně, ale poté, co bulharské orgány zneplatnily jeho předchozí pobytový titul, nemohl bez speciálního povolení uděleného českými orgány pracovat v ČR. K tomu soud dodává, že výkon nelegální práce představuje samostatnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění. Jelikož však zákon o pobytu cizinců vnímá pobyt bez oprávnění jako závažnější prohřešek (a umožňuje uložit správní vyhoštění v délce až pěti let, oproti třem rokům v případě nelegální práce), správní orgány zřejmě považovaly za nadbytečné zahajovat řízení rovněž z tohoto důvodu. Žalobce se přitom k pracovní činnosti sám doznal. Žalobce je mladým, avšak dospělým člověkem (v době pobytové kontroly mu bylo 20 let). Není omezen na svéprávnosti. Vzhledem k přiměřené zralosti, která se očekává od osoby v jeho věku, bylo jeho povinností se o tyto záležitosti zajímat. Zejména je tomu tak, pakliže chtěl – i po zneplatnění bulharského pobytového titulu – v ČR, resp. v EU legálně pobývat či pracovat. Ve věku 20 let žalobce měl být schopen dohlédnout možných negativních důsledků pramenících z porušování právních předpisů. Skutečnost, že jde o první žalobcův prohřešek proti českým právním předpisům, v kontextu jeho poměrně mladého věku a poměrně krátké doby pobytu v ČR, nemůže bez dalšího svědčit jako rozhodující polehčující okolnost, zejména ne taková, která by za stávajících okolností vedla k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
17. Lichá je výtká, že správní orgány měly do stanovené délky vyhoštění promítnout, že žalobce s nimi během řízení vzorně spolupracoval. Soud nepochybně, že žalobce s orgány veřejné moci vskutku spolupracoval. Jistě se snažil pravdivě vypovědět o okolnostech svého jednání.

Pro soud je ovšem stěžejní, že tak učinil až v okamžiku, kdy ho již zkontrolovala hlídka cizinecké policie. Před tímto okamžikem se aktivně nesnažil svůj pobytový status uvést do souladu se zákonem.

18. Konečně žalobce namítal, že přiměřeným by bylo uložení kratší doby vyhoštění, a to na dobu 1 roku, kterou údajně stanovuje správní orgán v obdobných případech. Soud k tomu uvádí, že žalobce blíže nerozvedl, z jakých konkrétních skutečností nebo konkrétních případů u tohoto žalobního tvrzení vycházel. Předně, přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky jeho vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných kauzách. Každý případ má své specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Nadto, domníval-li se žalobce, že jemu uložené správní vyhoštění vybočovalo ze správní praxe, měl právě on povinnost toto své tvrzení prokázat (rozsudek NSS z 6. 2. 2026, čj. 5 Azs 225/2025-35). Žalobce ostatně v řízení zastupuje právní profesionál, který minimálně u zdejšího soudu zastupoval jiné cizince v desítkách „vyhošťovacích“ sporů.
19. Nad rámec nezbytně nutného soud s ohledem na zkušenosti ze své úřední činnosti nesdílí pohled žalobce na to, že správní orgány v jeho případě vybočily ze správní praxe. V případech, o nichž lze v obecné rovině uvést, že jsou obdobné tomu žalobcovu, správní orgány ukládaly za neoprávněný pobyt trvající několik měsíců správní vyhoštění zpravidla v délce 12 až 18 měsíců. Uložení správního vyhoštění právě v délce 18 měsíců není neobvyklé zejména v případech, v nichž je navíc pobyt vyhošťovaného spojen s jeho nelegální ekonomickou činností (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze z 7. 6. 2021, čj. 1 A 16/2021-31, z 16. 8. 2021, čj. 1 A 37/2021-28, nebo z 28. 11. 2025, čj. 1 A 48/2025-24). Již jen z těchto veřejně dostupných rozsudků lze dovodit, že žalobci uložené správní vyhoštění se i s přihlédnutím ke specifikům kauzy pohybuje v rámci běžné rozhodovací praxe žalované. Dle soudu nejde o nepřiměřenou délku správního vyhoštění. Délka uloženého správního vyhoštění odpovídá zásadě, dle níž při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly.
20. Jde-li o poukaz žalobce na jeho zoufalou osobní a ekonomickou situaci, soud uvádí, že pohnutky cizince k příjezdu do ČR nejsou podstatné z pohledu podmínek pro ukládání opatření správního vyhoštění, resp. stanovování jeho délky. Pomáhají spíše dokreslit celkový kontext případu. Mohou vypovídat o míře zavinění protiprávního stavu. Jistě k nim lze z tohoto pohledu přihlídnout. Avšak ne do takové míry, aby výrazně ovlivnily délku doby správního vyhoštění. Jestliže žalobce skutečně ve své zemi pociťoval palčivé ekonomické problémy, a současně zamýšlel svou finanční situaci zlepšit vidinou lepšího výdělku v jiné zemi, musel si být vědom, že tak může učinit jen v souladu s předpisy toho kterého státu. Žalobce však neuvedl, jaké okolnosti mu bránily požádat v ČR o příslušná povolení k pobytu i k výkonu výdělečné činnosti. Žalobci totiž není vytýkáno, že chtěl pracovat a užít se, ale skutečnost, že tak činil v rozporu se zákony ČR.
21. Shrnuto, soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Nemohl souhlasit s žalobcem, že by správní vyhoštění v délce 18 měsíců bylo nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nadto ani jen netvrdil (nepřiměřený) zásah do soukromého ani rodinného života. Naopak uváděl, že všechny rodinné či společenské vazby má mimo ČR. Vzhledem k délce pobytu na území a s ohledem na to, že do ČR přijel výlučně za výdělkem, si zde nevybudoval žádné hlubší vazby. Uložené správní vyhoštění je přiměřené, dle soudu spíše mírné. Polehčující

okolnosti v projednávaném případě nejsou takové váhy, aby odůvodnily kratší délku zákazu pobytu.

IV. Závěr

22. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalované nevznikly žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. dubna 2026

Martin Bobák
samosoudce